

Jørgen Christensens prædiken 18. søndag efter trinitatis

Taler

Jørgen Christensen
Sognepræst & provst

Dato

19. oktober 2025

Sted

Frederiksborg Slotskirke

Omstændigheder

Prædikentekst:

Matthæusevangeliet kapitel 22, vers 34-46

1 God morgen

I dag 18. søndag efter trinitatis er de store spørgsmåls søndag:

5 Det præger salmer og tekster.

Esajas lægger ud: Med hvem vil I sammenligne Gud?

Mattæus fortsætter: Hvad mener I om Kristus?

10

Og læg godt mærke til: Jesus spørger ikke, hvad mener **du**, men hvad mener **I**.

Her spørges ikke efter individualistisk indadskuen eller selvoptaget religiøs temperaturtagning.

15

For kirke er fællesskab – ikke om at **have** den rette tro, de rigtige meninger og korrekte holdninger - kirke er at være sammen om at **være** tro, så ånden får krop - så det dobbelte kærlighedsbud; du skal elske Gud og du skal elske din næste som dig selv skaber handling og forvandling.

20

Lad os alle bede...

25 Hvad mener du om verdenssituationen? Det ved jeg ikke, jeg har fået en flue i

øjet.

30 Sådan spidder Storm P – meningsmålingstyranniet længe før Gallup, Voxmeter og Epinion oversvømmer nyhedsfladen op til endnu et valg.

35 I dag kan jeg ikke sende min bil til service, gå på restaurant eller købe en vare på nettet, før min indbakke flyder over af evalueringer og brugerundersøgelser om, at jeg skal give min mening til kende på en skala fra 1 til 10, og spørgsmål om jeg vil anbefale dem til mine venner.

Så hvad i himlens navn er meningen, kan vi nu ikke engang slippe fri her i Guds hus, mens det stadig er efterårsferie.

40 Hvad mener I om Kristus, hvis søn er han?

Man fristes til at sætte autosvar på: Jeg træffes først mandag.

45 Som om Guds troværdighed skulle kunne aflæses på trustpilot – og som om vores tro kan gøres op i 5 hjerter ud af 6, eller nadverens betydning måles på tildeling af kokkehuer.

50 Jo, jeg forstår selvfølgelig godt, at der er mere på spil i dagens evangelium.

Når farisæerne, den tids juridiske moselovseksperter kommer med deres lumske spørgsmål om, hvad der er det største bud i loven – så er det i håb om at bringe Jesus på glatis.

55

Og jeg kan også godt høre, at Jesu spørgsmål om, hvorvidt farisæerne mener, Kristus er Davids søn eller Davids Herre, det spørgsmål er slet ikke så uskyldigt, som det lyder.

60 Når Jesus Julenat fødes i Davids by, Betlehem, fordi Josef er af Davids hus og slægt.

Når Jesus Palmesøndag rider ind i Jerusalem på et æsel akkompagneret af hyldestråbet: Hosianna Davids søn.

Så spiller hyrdedrengen David, der blev til kong David med som bagtæppe for hele Jesu liv fra fødsel til død.

- 70 Jeg kan godt se, at hvis de svarer, at Kristus kun er Davids søn, så er det på en måde at sige, så er Kristus bare et menneske, måske nok et særligt, et enestående godt menneske, et forbillede et ideal – men alligevel bare et menneske.

Så bringer Kristus hverken Guds frelse, Guds forsoning eller Guds forløsning.

75

Hvorimod, hvis de svarer, Kristus er Davids Herre – så er der noget langt større på spil. Så er Gud selv på spil i Kristus. Så taler Gud i Kristus. Så handler Gud i Kristus.

80 ---

Alligevel har jeg det, som om jeg har fået en flue i øjet, når jeg roder mig ud i den slags udredninger.

- 85 For hvad kan vi bruge det til, at nogle farisæere i Mellemøsten svarer sådan for 2000 år siden.

- Lige så lidt som når Epinion undersøger danskernes tro og konstaterer, at mens 35% erklærer, at de tror på Gud, så er der ca. dobbelt så mange, som erklærer, at de tror på, at der er mere mellem himmel og jord.
- 90

For hvad siger sådan nogle overfladiske meningsmålinger.

- Ku man ikke li' så godt svare: Jeg tror, der er mere mellem intet og alt, når nu alt er kommet ud af intet, og alt i sidste ende skal blive til intet - tilintetgjort.
- 95

- I halen på den slags meningsmålinger kan vi selvfølgelig kaste os ud i en kulturkritisk samtidsanalyse, hvor vi gør op med det, nogen kalder jesendommen eller Jesusdommen – altså tendensen til at se Jesus alene som et smukt humanistisk forbillede, vi kan lære noget af.
- 100

105 Jesus på linje med Sokrates, Dalai Lama, Ghandi og andre orakler.

Næstekærlighed og gyldne regler og andre humanistiske leveråd, som at du skal opføre dig mod andre, som du gerne vil have, de behandler dig – love, peace and understanding – frihed, lighed og broderskab, den slags behøver vi ikke at være kristne for at enes om.

115 For kirken er ikke et meningsfællesskab – det er et trosfællesskab.

Tænk hvis Folkekirkens dåbskommission havde foreslået, at den, der bærer et barn til dåben, skal svare på spørgsmålet: Vil du døbes på denne mening?

120 Det er slemt nok, at de har fjernet troen ud af spørgsmålet, så et forslag lyder, at barnets gudmor eller gudfar blot skal spørges: Vil du døbes?

Håber aldrig, det forslag bliver autoriseret af kong Frederik.

125 Gud fri os fra at tage troen ud af ligningen.

Det er lige så fatalt som at tage Kristus ud af ligningen.

130 Alligevel vil jeg vove at hævde, at der findes ikke noget mere uinteressant end dine og mine meninger om Gud.

For vores kristne tro handler slet ikke om vores meninger om Gud og Kristus som Davids søn eller Davids Herre.

135 Ja, faktisk er der nærmest ikke noget mindre interessant.

140 Nej, det fuldstændig og aldeles afgørende i den kristne tro, det er, hvad Gud mener om dig og mig.

145 Det helt centrale er, at alle vi, der kan sidde her med en temmelig vakkelvorn tro og nagende tvivl, er set med Guds nådige blik, at du og jeg virkelig må tro og håbe på, at vi er set med kærlighed.

150 At Gud kender os med alle vore stærke og svage sider, at han ved om de fejl og skavanker, vi hver især har med i rygsækken, alt det, vi helst prøver at skjule for hinanden og os selv – og at han så alligevel elsker sådan nogen som os; ikke fordi vi er perfekte, men fordi vi er hans.

Du må ta' mig, som jeg er, siger vi nogle gange.

155 Men her i kirken handler det ikke om, at Gud bare tager dig, som du er – her handler det om, at Gud tager dig, som Gud er.

For her i kirken handler det ikke om, at vi er gode nok, som vi er.

160 Jovist, spørgsmålet lød, hvad mener I om Kristus – men det afgørende er dog alligevel, hvad Gud mener om os – det afgørende er, om vi får åbnet øjnene og tør tro, at Gud mener, at vi er værd at elske, ja, i sidste ende, at vi er så værdifulde, at vi er værd at sætte livet på spil for på et kors.

165 ---

Og den tro forpligter.

Den Gud binder os til livet og til hinanden.

170

Det er dér, vi finder meningen med, at vi er til, at vi er hér.

175 Alle vores uforbeholdne hurtige meninger og mere eller mindre politisk korrekte holdninger – faktisk tror jeg, Gud er temmelig ligeglad – for hvad betyder det at **have** de rigtige meninger og den rigtige tro, hvis man ikke **er** tro – hvis troen ikke sætter frugter, hvis holdning aldrig føder handling.

Jeg sagde tidligere, at kirken ikke er et meningsfællesskab, men et trosfællesskab – til det må tilføjes **og handlingsfællesskab**.

180

For hvis dit og mit liv virkelig er i Guds hænder.

185 Hvis du og jeg virkelig må kalde os Guds børn, fordi Gud ta'r os som Gud er.

Så bliver meningen, at min næste er min bror.

Så bliver min nødlidende flygtning min søster.

190

Så bliver min nabo mit ansvar.

Hvis jeg vender ryggen eller det døve øre til den, der rækker hånden ud for at få min hjælp, så vender jeg ryggen til Gud, så har jeg ikke fattet, hvad der er meningen.

195

Så foruroligende radikalt griber det dobbelte kærlighedsbud ind i vores menneskeliv med hinanden.

200 Gud kommer til verden i virkeligheden for at inkarnere sin kærlighed i de konkrete menneskelige fællesskaber.

Her er ikke bare noget luftigt eller spirituelt mere mellem himmel og jord – mellem alt og intet, der vel ike kan have nogen mening eller holdning til hverken mig eller verden.

205

Nej, her er en troens lakmusprøve: Hvordan ser det ud i vores fællesskab i kirken – hvordan lever vi det dobbelte kærlighedsbud ud i livet i vores egen kirke her i Frederiksborg Slotssogn?

210

I Jesus selv møder vi Davids Herre – Guds søn, han er helt nede på jorden – tro mod Guds vilje i kød og blod – i ord og handling.

Her møder vi frelseren, forløseren, forsoneren.

215

Den Gud, der skaber alt ud af intet – den Gud vil ikke, at alt til sidst igen skal blive til intet – tilintetgjort.

Når Gud tager os, som Gud er, bliver vi mindet om, at det sidste ord er ikke sagt, når du og jeg har sagt vort sidste. Derfor siger vi: Lov og tak og evig ære...

220

225

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

230

Tags

18. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jorgen-christensens-praediken-18-sondag-efter-trinitatis>

235

240

245

250

255